

Katie Fforde

Een zomer aan zee

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Proloog

Emily en Susanna, verloskundige en aanstaande moeder, hadden het zich gemakkelijk gemaakt in de met kaarsen verlichte kamer. Alles ging zoals het hoorde; tot nu toe was het een bevalling volgens het boekje. Emily had er alle vertrouwen in dat er niets mis zou gaan en zoals altijd voelde ze een huivering van opwinding. Ze zou er nooit genoeg van krijgen om een nieuw leventje de wereld op te helpen.

Uiterlijk leek ze ontspannen terwijl ze op het verdere verloop van de bevalling wachtte, maar al haar zintuigen stonden op scherp. Ze hoorde hoe een sleutel werd omgedraaid in het slot van de voordeur en stond al in de gang op het moment dat er een man binnenkwam. Ze besepte dat het waarschijnlijk Susanna's man Ed was, die als legerofficier met zijn eenheid op oefening in het buitenland was geweest. Emily schrok ervan: Susanna en zij hadden hem nog niet zo snel terugverwacht.

'Jij bent vast Ed,' zei ze. 'Wat fijn dat het je gelukt is om op tijd hier te zijn. Susanna zei dat je het niet zou halen.' Hij zag er moe uit – was natuurlijk uren onderweg geweest. Hij was ook zichtbaar boos. Waarschijnlijk had hij zich

de hele reis zitten opvreten omdat zijn vrouw voor een heel andere manier van bevallen had gekozen dan hij verstandig vond.

‘Waar is Susanna?’ vroeg hij kortaf. ‘Ik moet naar haar toe!’

Emily wist dat ze hem bij zijn vrouw moest weghouden, nu hij duidelijk zo gespannen was, want die spanning kon gemakkelijk op Susanna overslaan. Ze bleef voor de deur van de kamer staan waarin Susanna op de volgende wee wachtte. Het was niet haar gewoonte om een aanstaande vader de toegang te weigeren, maar nu lag het anders. Hij moest eerst tot bedaren komen. Als ze hem binnenliet, kon hij met zijn boosheid alles verstoren.

‘Natuurlijk,’ zei Emily met een glimlach en zo sussend als ze maar kon, terwijl ze haar hoofd pijnigde om een manier te bedenken waarmee ze hem bij Susanna weg kon houden. Toen vond ze die. ‘Maar ik moet je wel vragen om even je handen te wassen. En misschien wil je eerst een kop thee, na die lange reis? Je bent vast doodop.’ Hij wist vast niet dat hij als echtgenoot niet bij de bevalling zou hoeven helpen, en handen wassen kon kalmerend werken.

Maar hij liet zich niet tot bedaren bren-

gen. ‘Hoor eens, Susanna wist dat ik wilde dat ze in het ziekenhuis zou bevallen, dus dat jij en zij dit stiekem achter mijn rug om hebben bekokstoofd... Ik moet er niet aan denken wat mijn vader ervan zou zeggen!’

Emily wist wat hij bedoelde. De schoonvader van haar cliënte was gynaecoloog in een ziekenhuis geweest; hij was inmiddels gepensioneerd, maar zeer van de oude stempel en mordicus tegen alles wat ook maar enigszins ‘natuurlijk’ was rond de geboorte van een baby. Alles waarbij een vrouw niet op haar rug in een ziekenhuisbed lag, en niet elke mogelijke medische ingreep werd toegepast, was in zijn ogen onaanvaardbaar. Zijn schoondochter Susanna had heel andere ideeën en was bijna blij geweest toen ze ontdekte dat de kans klein was dat haar militair thuis zou zijn tijdens de bevalling. Ed geloofde heilig in de denkbeelden van zijn vader.

‘Echt, er is niets stiekems aan hoor. En voorlopig is het nog niet zover. Je hebt alle tijd om jezelf op te frissen en een kop thee te drinken.’ Ze glimlachte weer. ‘Ik ga nu even kijken hoe het met Susanna gaat.’

Maar zo te zien was Ed absoluut niet van plan om zich te gaan opfrissen of rustig te wor-

den. ‘Je kunt me niet tegenhouden!’ zei hij. ‘Het is mijn plicht om mijn vrouw te beschermen.’

Waar hij zijn vrouw precies tegen wilde beschermen, was niet helemaal duidelijk, maar hij wilde van geen nee horen. Hij stond op het punt om Emily gewoon opzij te duwen, maar kon zich nog net beheersen.

‘Nee,’ herhaalde ze. ‘Je kunt niet naar haar toe voordat je...’ Ze zweeg omdat ze niet wist wat ze moest zeggen om te voorkomen dat hij als een dolle stier naar binnen stormde. ‘Ga nou eerst maar eens iets eten en drinken en kom dan binnen.’

Ze ging de woonkamer weer binnen, in de hoop dat ze niet te veel als een kindermisje had geklonken. En met één blik op Susanna zag ze dat er iets veranderd was. Die keek diep ongelukkig.

‘Nu gaat het zeker niet door, hè? Nu dwingt hij me natuurlijk om naar het ziekenhuis te gaan.’

Emily deed haar mond open om haar tegen te spreken, maar Ed was achter haar aan de kamer binnengekomen.

‘Susanna,’ zei hij. ‘Waar ben jij verdomme mee bezig?’ Hij keek naar het geboortebad, dat

nog maar half gevuld was, en schopte ertegen. ‘In hemelsnaam! Wat is dit allemaal? Wat voor idioties heb je je nu weer in je hoofd gehaald? Ik dacht dat we afgesproken hadden dat het een traditionele bevalling zou worden!’

Daar wist Emily ook van. Susanna had haar bij hun eerste afspraak alles verteld.

‘We hadden het niet afgesproken, jij hebt het beslist. Maar dit is wat ik wilde,’ zei Susanna dapper. ‘Flora zou er ook bij zijn, maar ze heeft een virus. Je weet hoe ik erover dacht. Ik wilde gewoon mijn baby hier krijgen, thuis, met Emily en Flora.’

‘Nou, zonder Flora gaat dat hele plan niet door,’ zei Ed, met opluchting in zijn stem. ‘We gaan je zo snel mogelijk in het ziekenhuis zien te krijgen en dan komt alles goed.’

‘Maar Susanna wil thuis bevallen,’ zei Emily. Ze wist wel dat ze deze discussie niet zou winnen – niet nu – maar ze moest haar aangaan.

‘Ik ben niet van plan om Susanna of onze baby gevaar te laten lopen. Ze heeft alle medische bijstand nodig die beschikbaar is en die gaat ze krijgen ook.’ Hij wendde zich tot Susanna. ‘Ik help je de auto in.’

Voordat Emily nog verder kon protesteren,

werd er op de deur gebonsd.

‘Dat zal de huisarts zijn,’ zei Ed. ‘Ik zal hem even binnenlaten.’

‘De huisarts?’ vroeg Emily. ‘Waarom is die hier?’

‘Toen ik op weg hierheen doorkreeg wat hier gaande was, heb ik onze huisarts gebeld. Voor het geval ik niet op tijd zou zijn.’

Emily begreep nu dat Susanna haar man had ge-sms’t om hem te vertellen dat de baby onderweg was, met alle nare gevolgen van dien. Want ze wist wie Susanna’s huisarts was: Derek Gardner, die nog niet zo lang in deze stad werkte maar al had laten blijken dat hij er zeer conventionele ideeën over bevallen op na hield.

En inderdaad kwam Derek Gardner een paar minuten later binnen, met Ed op zijn hielen. Hij keek Emily met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Ik had kunnen weten dat jij het was!’ Zijn oog viel op het breiwerk waar Emily mee bezig was geweest voordat deze zo prachtig geplande bevalling was onderbroken. ‘Aha! Dus de geruchten kloppen! Hoe kun je je concentreren op een vrouw die aan het bevallen is, terwijl je zit te breien?’

Het was een retorische vraag, dus Emily

nam niet de moeite om hem te beantwoorden. Maar ze had gemakkelijk kunnen uitleggen dat het breien haar juist hielp om beter voor de bevallende moeders te zorgen. Als haar handen bezig waren (en ze breide in die omstandigheden alleen heel simpele dingen), waren haar oren scherper en wist ze in een seconde of er iets veranderd was en ze de moeder moest onderzoeken. Maar zoiets subtiels zou Derek Gardner nooit begrijpen, al deed ze urenlang haar best om het hem uit te leggen.

‘Kom mee, liefje,’ zei Ed tegen zijn vrouw, nu heel wat vriendelijker. ‘Je gaat naar het ziekenhuis, waar je de pijnbestrijding kunt krijgen die je nodig hebt.’

Susanna had inmiddels geen weeën meer, dus Emily vroeg zich af waarom Ed vond dat ze pijnbestrijding nodig had, maar ze beseftte dat ze de slag verloren had.

Susanna keek Emily aan. ‘Ik vind het zo jammer. Ik dacht dat het ons wel zou lukken.’

Ed had zijn vrouw nu bij haar arm gepakt en hees haar omhoog. ‘Ik zal je jas even halen.’

‘Ze heeft ook de tas nodig die ze heeft klaarstaan voor een nacht in het ziekenhuis,’ zei Emily. ‘Zal ik hem pakken?’

Heel even ontmoetten haar ogen die van

Ed en de vijandschap tussen hen was bijna tastbaar. Toen wendde hij zijn blik af. ‘Graag.’

Nadat Ed en Susanna waren vertrokken, bleef de huisarts achter. Het duurde niet lang voordat Emily ontdekte waarom.

‘Je moet hier echt mee ophouden,’ zei Derek. ‘Je weet dat een thuisbevalling riskant is bij een eerste kind.’

‘O ja? Uitgerekend u zou volgens mij toch moeten weten dat thuis bevallen volgens de statistieken juist heel erg veilig is.’

‘Wat zou je doen als zich een probleem voordeed? Een paar toverspreuken mompelen en er het beste van hopen?’

Emily bedwong haar woede. De gezellige kamer waar Susanna haar kind ter wereld had willen brengen, leek misschien in de verste verte niet op de steriele bevallingsruimte in een ziekenhuis, maar in Emily’s dozen en tassen die achter de stoelen en banken lagen, zat elk instrument dat nodig was om te zorgen voor een veilige en goede afloop.

‘Heb ik ooit een baby verloren?’ vroeg Emily hem, strak van de inspanning om rustig te blijven na de nare en onnodige onderbreking van een bevalling die zo mooi had kunnen zijn.

‘Er is een onderzoek ingesteld...’

‘Ja, en als u dat goed had gelezen, zou u weten dat niemand had kunnen voorspellen dat het een stuitligging zou worden. De baby draaide zich op het allerlaatste moment om en was en is volkomen in orde.’

Derek Gardner zuchtte. ‘Luister eens, Emily...’

Emily, die meestal helemaal niet formeel was, verstijfde toen hij haar bij haar voornaam noemde. ‘Mevrouw Bailey,’ zei ze.

Derek had het fatsoen om beschaamd te kijken. ‘Het is maar een kwestie van tijd voordat er iets verschrikkelijk misgaat.’ Hij zweeg even. ‘Eerlijk gezegd maak ik me zorgen over u – en over de geboortekliniek. U hebt een zeer invloedrijk man daar tegen de haren in gestreken. Sir Roger is dan wel met pensioen, maar hij zit in elke raad en commissie. Hij kan u het leven behoorlijk zuur maken.’

Emily moest bijna lachen. ‘Mijn leven is al aardig zuur, dank u.’

Ze was niet van plan deze man te vertellen dat ze tot de ochtend in touw was geweest bij een moeder die ze langer dan twaalf uur had bijgestaan. Ze had nauwelijks tijd gehad om te douchen en een boterham weg te werken toen Susanna haar belde. Susanna’s vriendin Flora,